

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til H. C. Ørsted. (Fra Studenterne.)

Citation: Ploug, Carl: "Til H. C. Ørsted. (Fra Studenterne.)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid75707/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Til H. C. Ørsted.

(Fra Studenterne.)

I Lysets Glands, i Tonens Klang,
I Legemernes Vrimmel,
I Stormens Flugt, i Stjernens Gang
Paa Nattens dunkle Himmel —
En Sandheds Aand sin Villie skrev,
En Skjønheds Lov fuldkommet blev,
En evig Tanke lever.

Men Aanden spejles vil i Aand,
I Tankens rene Lue,
Og ingen fræk, vanbellig Haand
Tør gribe Skjønheds Bue,
Og Fænomenet kun vil ses
Som Led i Harmoniens Kreds
Af klare Forskerblikke.

Derfor, Naturens ægte Præst!
Saameget Du formaas'de;
Derfor Du Lovens Skrift har læst
Og gjetted Væsnets Gaade;
Og derfor under Sfærers Klang
Din Tanke sejrsglad sig svang
Til Universets Tinde.

Og derfor i dit blege Haar
Nu Ærens Smykke hænger;
Derfor dit Navn saa vido gaar,
Som Kundskabs Straale trænger.
Lad Slægter ældes, Slægter dø!
Du har udsaa't et evigt Frø.
Som voxer skal og vare.

Din Videns bedste Blomst Du gav
Herhjemme os, de Unge,
Og helst din Ros Du hører af
Den kjære danske Tunge.
Hil Dig, vor Fader og vor Ven!
Vi bringe Dig vor Tak igjen
Med vore Hjerters Stemme.

Til A. Bryndum,

25 Aars Adjunkt ved Kolding Skole.

Nu er det fem og tyve Aar, Du gik
Igjennem Klasserne din Runde,
Og altid særlig sørged for, vi fik
Det Meste lært af hvad vi kunde:
Det gamle Hus imens blev revet ned,
En Lærerslægt gik ind til Gravens Fred,
Drengenes Trop
Voxede op
Og blev fornyet mange Gauge.

Du selv af Tiden en Snært har faa't:
Det tynde Haar og Paudens Folder;
Men det gjør Intet, naar Hjertet blot
De samme Varmegrader holder,
Naar Aandens friske Liv ei visned bort,
Naar Villiens Drivhjul ruller rastløst fort,
Naar man som Du
Med trofast Hu
Sin Gjerning røgtet ufortrøden.

Du følte aldrig Dig som en Træl,
Der slæbte om med Pligtens Lænke;
Din Dont var Maalet, Du valgte selv,
Du aanded frit blandt Skolens Bænke;